Sesiunea 997
Zaharia Cap. 7:4-7

Dragi prieteni, întâlnirea precedentă se încheia cu întrebare legată de postul ritualic. Este o întrebare importantă şi pentru noi, dacă avem în vedere recrudescenţa religiei ritualice. Există astăzi mai multe mişcări religioase care militează pentru reinstaurarea sau adoptarea anumitor ritualuri.

Formalismul este evident întotdeauna atunci când oamenii încetează să gândească. Când oamenii se îndepărtează de persoana lui Hristos, încep să facă tot felul de lucruri care sunt mai degrabă exerciţii fizice decât spirituale. Este o perioadă de declin spiritual.

A fost o vreme în care se ducea o luptă pentru a determina care este forma de rugăciune cea mai corectă: să te rogi stând în picioare, aşezat pe scaun sau în genunchi? Mulţi vor să aibă o liturghie elaborată, un serviciu de închinare fastuos. Deşi mişcările creştine care se consideră descendente ale Reformei condamnă ritualurile religioase, fiecare în parte are propriul ritual la care nu ar renunţa sub nici o formă. Începem cu laudă şi toată lumea se ridică în picioare. Încheiem cu o binecuvântare şi undeva, între aceste două momente, este prezent şi darul de bunăvoie şi ascultăm şi o predică.

Dumnezeu a dat poporului Israel o religie – este singura religie pe care a dat-o vreodată Dumnezeu – şi era o religie rituală. Este bun un ritual sau nu este bun? Aceasta era întrebarea pe care şi-o puneau oamenii din vremea lui Zaharia. “Am tot postit şi am plâns şi ne-am jelit, dar acum ni se pare cam deplasat. Ne-am plictisit de toate aceste văicăreli. La urma urmei, este un ritual religios şi nu obţinem nici un rezultat. Nu ni se pare că Dumnezeu ne-ar binecuvânta. Să continuăm sau nu?”

Zaharia va spune poporului răspunsul lui Dumnezeu la această întrebare. Dumnezeu nu spune pur şi simplu că este rău să posteşti, aşa cum nu spune nici că este bine. El nu răspunde direct la această întrebare, şi totuşi oferă un răspuns. Aşa cum vom vedea, răspunsul are trei părţi. Primul răspuns este acela că, atunci când inima este dreaptă, ritualul este drept (v. 4-7). Cel de-al doilea răspuns este că, atunci când inima este într-o stare nepotrivită, nici ritualul nu este potrivit (v. 8-14). Cel de-al treilea răspuns se găseşte în capitolul 8: scopul lui Dumnezeu cu privire la Israel nu este schimbat de vreun ritual. Acesta este un răspuns potrivit pentru toţi cei care spun: “Să facem cutare sau cutare lucru pentru a grăbi venirea lui Hristos!” Dragi prieteni, nimic din ce aţi face voi nu poate grăbi nici măcar cu o secundă venirea Domnului. Nu ştiţi că El guvernează acest univers? Nimic din ceea ce faceţi voi nu poate interveni în programul sau în planul Său.

Oamenii aceştia credeau că un ritual poate să aibă o influenţă în schimbarea

planului lui Dumnezeu. În capitolul 8, Dumnezeu le va arăta că are intenţia să-Şi ducă la îndeplinire planul.

Atunci Cuvântul Domnului oştirilor mi-a vorbit astfel: „Spune la tot poporul ţării şi preoţilor: ...Când aţi postit şi aţi plâns în luna a cincea şi a şaptea, în aceşti şaptezeci de ani, oare pentru Mine aţi postit voi? ***Zaharia 7:4, 5***

"Când aţi postit şi aţi plâns în luna a cincea şi a şaptea" – adică în lunile august şi octombrie. "…În aceşti şaptezeci de ani…" – pe toată durata captivităţii în Babilon.

"… oare pentru Mine aţi postit voi?" – Dumnezeu îi întreabă dacă ei chiar cred că pentru El au trecut prin acest ritual. "Aţi făcut acest lucru pentru a Mă onora sau pentru a Mă lăuda pe Mine? Sau aţi făcut acest lucru pentru ca să aveţi un merit pe baza căruia speraţi ca Eu să vă accept şi să vă binecuvântez?" Dumnezeu nu aprobă şi nici nu condamnă ritualul, ci doar vrea să scoată la suprafaţă motivele lor.

Poporul spune că a postit "în toţi aceşti şaptezeci de ani". Putem citi cu uşurinţă printre rânduri! Închinarea devenise plictisitoare pentru ei. Iar Domnul le spune: "Dacă vreţi să ştiţi adevărul, şi Eu mă plictiseam din cauza ritualului vostru." Eu cred că sunt multe servicii divine aşa-zis creştine care Îl fac pe Dumnezeu să caşte de plictiseală. "Hm, iar se apucă să facă lucrul acela, ca şi când Eu aş fi impresionat de aşa ceva."

Şi când mâncaţi şi beţi, nu sunteţi voi cei ce mâncaţi şi beţi?

Zaharia 7:6

Dumnezeu spune: "Nu pentru Mine aţi postit şi când s-a încheiat postul, abia aşteptaţi să vă apucaţi de mâncat. Şi când mâncaţi, pentru Mine o făceaţi?" Pavel le scria creştinilor din Corint: "Dar nu carnea ne face pe noi plăcuţi lui Dumnezeu: nu câştigăm nimic dacă mâncăm din ea, şi nu pierdem nimic dacă nu mâncăm. (1 Cor. 8:8). Puţin mai încolo, el spune: "Deci, fie că mâncaţi, fie că beţi, fie că faceţi altceva: să faceţi totul pentru slava lui Dumnezeu. (1 Cor. 10:31). Dacă puteţi să postiţi pentru slava lui Dumnezeu, faceţi acest lucru! Dar dacă postiţi din orice alt motiv, mai bine nu postiţi! Credinţa noastră creştină nu este numai o treabă de duminică. Testul serviciului religios de duminică este felul în care trăim în ziua următoare. În ultima parte a acestui capitol, Dumnezeu va aborda lucruri exacte din viaţa poporului Său, lucruri legate de felul în care îşi conduceau afacerile, de contactele sociale şi de distracţiile lor. Toate acestea demonstrau că ei nu trăiau deloc pentru Domnul, nu făceau acelea lucruri spre slava lui Dumnezeu. Există factori mult mai importanţi decât ritualul însuşi, care determină dacă un ritual este bun sau nu.

Nu cunoaşteţi cuvintele pe care le-a vestit Domnul prin proorocii de mai înainte, când

Ierusalimul era încă locuit şi liniştit împreună cu cetăţile lui de primprejur, şi când şi partea de miazăzi şi câmpia erau locuite?”... *Zaharia 7:7*

“Partea de miazăzi (sud, Neghev) şi câmpia”. Secţiunea aceasta la nord de Beer-Şeba fie că mergi spre Hebron, fie spre coastă, spre Ecron, arată ca o păşune întinsă. Dumnezeu spune poporului: “Aţi împlinit toate aceste ritualuri înainte, când eraţi în ţară şi ce s-a întâmplat? Aţi ajuns în robie pentru că nu aţi ascultat de Mine, nu aţi ascultat ce v-au spus profeţii Mei!”

Începând cu versetul 8 Dumnezeu demonstrează faptul că un ritual este greşit dacă inima este într-o stare nepotrivită. Acesta nu este un alt mod de a spune acelaşi lucru pe care abia îl spusese. Dumnezeu va da poporului porunci precise care se referă la relaţia omului cu semenii săi şi cu Dumnezeu şi le va arăta că inima lor nu era dreaptă. Dragi prieteni, este greşit să credem că putem să-I slujim lui Hristos şi să respectăm un ritual oarecare, să facem un lucru anume, când inima noastră nu este într-o stare potrivită, după voia Sa. Vă amintiţi ce i-a spus Domnul Isus lui Simon Petru după învierea Sa? Dacă aş fi fost în locul Lui, eu probabil că l-aş fi certat pe Simon Petru sau oricum, i-aş fi spus ce părere proastă am despre el pentru că a negat de trei ori faptul că mă cunoaşte. Însă Domnul Isus i-a spus lui Petru: “Mă iubeşti?” Dragi prieteni, nu ritualul pe care-l respectaţi contează înaintea lui Dumnezeu, ci atitudinea inimii.

Pentru unii membrii ai bisericii creştine religia este un ritual sau o formă fără fond, un sistem liturgic fără semnificaţie dar încărcat de cuvinte mari. Este un mare balast şi în aşa-numitele biserici evanghelice conservatoare. Se aud aceleaşi cuvinte, aceleaşi clişee, aceleaşi platitudini pioase. Mulţi spun că vor să-şi împărtăşească credinţa. Problema este că nu prea au ce credinţă să-şi împărtăşească. Dacă vorbiţi despre cât de minunaţi sunteţi şi ce lucruri minunate a făcut Dumnezeu pentru voi, nu înseamnă că vă împărtăşiţi credinţa. Trebuie să fiţi martori ai lui Isus Hristos, despre El să vorbiţi: cine este El şi ce a făcut El pentru voi. Când vorbesc despre mântuire, mulţi spun: “Predaţi-I Domnului viaţa voastră!” Dacă-i întrebi ce înseamnă acest lucru, vor spune: “înseamnă să-I dai lui Dumnezeu viaţa ta”. Chiar credeţi că El vrea viaţa voastră? Dumnezeu spune că neprihănirea noastră, chiar şi faptele noastre aşa-zis bune, nu reprezintă decât o zdreanţă murdară înaintea Sa. Dumnezeu nu vrea rufele voastre murdare! Mă tem că ne-am luat obiceiul de-a folosi cuvinte care înlătură semnificaţia reală a Evangheliei. Un alt cuvânt care este demonetizat şi care nu mai are aproape nici o valoare este cuvântul “dragoste”.

Acesta este un cuvânt important în Scriptură dar şi-a pierdut semnificaţia în uzajul

curent. A fost deposedat de semnificaţia lui bogată pe care i-o atribuie Biblia şi degradat la nivelul unui abţibild pe de bara de protecţie a maşinii, pe care scrie: “Dacă-L iubeşti pe Isus, claxonează!” Dacă-L iubeşti cu adevărat pe Isus nu umbli de colo-colo claxonând într-o veselie, ci trăieşti o viaţă de ascultare faţă de El, respectându-i pe cei din jur.

Ce vreau să subliniez este faptul că există mult formalism, multe ritualuri, fără un substrat real de credinţă autentică. Viaţa noastră de biserică este lipsită de substanţă, de culoare, de viaţă. Ce lipseşte? Lipseşte relaţia personală cu Isus Hristos care este plină de semnificaţie şi de rodnicie. Acesta este lucrul care contează! Ritualul şi liturghia voastră nu înseamnă nimic dacă nu au viaţa care vine din această relaţie personală cu Isus Hristos.

Dacă nu există o dorinţă puternică de-a trăi pe placul lui Dumnezeu, dacă nu există dorinţa de a-L cunoaşte pe Dumnezeu şi Cuvântul Său, calitatea de membru al unei biserici nu valorează mare lucru. Este ca şi cum un tânăr se îndrăgosteşte de un apartament mobilat şi se căsătoreşte cu un cuptor electric, un frigider, un aspirator şi o maşină de spălat! Cam la asta se reduce totul! O femeie în vârstă a fost întrebată odată de ce nu s-a căsătorit niciodată. Răspunsul ei a fost următorul: “Am un cuptor care scoate fum, un câine care mârâie în jurul casei, un papagal care vorbeşte urât şi o pisică leneşă care lâncezeşte toată ziua şi apoi umblă pe afară jumătate din noapte. Ce-mi mai trebuie un soţ?” Cam aşa este relaţia multor oameni cu Dumnezeu şi cu Domnul Isus Hristos. Haideţi să nu ne mai jucăm de-a biserica şi să începem să-L iubim pe Hristos şi să trăim pentru El!

Aş dori să vă împărtăşesc două din cele mai interesante scrisori pe care le-am primit în ultimul timp. Prima vine dintr-un oraş de provincie:

“Am descoperit programul dvs. de radio în urmă cu şase luni, tocmai atunci când aveam mai mare nevoie de aşa ceva. Nu-i aşa că este o dovadă a modului în care lucrează Domnul nostru? Sunt o creştină născută din nou acum doi ani de zile. Este ceva pentru o bunică de 55 de ani. Soţul meu este medic stomatolog militar, pensionat pe caz de boală; suferă cu inima. În 26 de ani ne-am mutat de 33 de ori. Abia acum ne-am aşezat şi noi în acest orăşel. Ani la rând ne-am jucat de-a biserica. Eu chiar am predat la o grupă de femei la biserică, în după-amiezele de duminică şi soţul meu a fost diacon. Nu pot să vorbesc în numele lui, dar pot să spun că eu aveam acea cunoaştere intelectuală a lucrurilor lui Dumnezeu, nu şi cunoaşterea care vine din inimă. Tânărul predicator din biserica la care am mers timp de 14 ani este atât de liberal încât crede că nu e nevoie să crezi în naşterea din fecioară şi nu vede nici un conflict între meditaţia transcendentală şi creştinism. Am mai suportat un an şi după aceea am părăsit biserica. Ca să fiu sinceră, nu duc dorul unei biserici locale dacă acestea au fost exemplele pe care le-am avut.”

Cea de-a doua scrisoare vine din alt oraş, tot de la o doamnă:

“Sunt soţie şi mamă, nu am împlinit încă 30 de ani şi sunt creştină de când aveam trei ani şi jumătate. M-am gândit destul de des să vă scriu, dar nu credeam că am ceva important de spus. Ei bine, m-am răzgândit. Acum câţiva ani am cunoscut o doamnă care mă îndemna continuu să ascult programul dvs. Această doamnă era o gospodină groaznică, avea un soţ nefericit şi cinci copii neascultători. Dar îşi asculta programele creştine tot timpul. În mod firesc, am asociat fanatismul ei cu programul dvs. de radio şi am refuzat să vă ascult. Totuşi, în ultimii trei ani v-am ascultat emisiunile în cursul săptămânii. Îmi place foarte mult să studiez Cuvântul. Primesc foarte multe lucruri bune de la programul dvs., prin cunoştinţele pe care le aveţi din Scriptură. Mi-aş dori să găsesc şi aici un pastor care să prezinte Cuvântul lui Dumnezeu în felul acesta. Timpul nostru este foarte scurt şi sunt bucuroasă că dvs. umpleţi fiecare minut de timp liber cu lucrurile esenţiale ale lui Dumnezeu. Mi-aş dori acum să fi putut vedea dincolo de viaţa dezordonată a acelei femei cu mai mult timp în urmă.”

Iată exemplul unei femei care asculta toate programele creştine, care era exemplul clasic de creştin fanatic, dar cu o casă şi o familie care făceau de ruşine cauza lui Hristos. Un ritual nu-i este de nici un folos unei astfel de persoane. Pe de altă parte, nu este nimic rău în a urma un ritual atunci când inima ta este dreaptă înaintea lui Dumnezeu şi dacă-L iubeşti pe Domnul Isus Hristos.

Asta îmi aduce aminte de o istorisire despre o fetiţă şi povestea cu cei trei ursuleţi. Mama fetiţei avea musafiri la cină şi a trimis-o pe fetiţă sus, la culcare, mai devreme. I-a dat instrucţiuni, cum să se schimbe în pijamale, să-şi spună rugăciunea şi să se culce. În dimineaţa următoare, la micul dejun, mama o întreabă pe fetiţă cum s-a descurcat. “Bine”, răspunde fetiţa. “Ţi-ai spus rugăciunea?”, întreabă mama. “Mda, într-un fel, da.”, răspunde copilul. “Cum adică?”, întreabă mama. Fetiţa îi explică: “Păi, m-am aşezat în genunchi ca să spun rugăciunea aceea pe care o învăţasem pe dinafară. Dar m-am gândit dintr-odată că poate Dumnezeu s-a plictisit să tot audă acelaşi lucru tot timpul, aşa că m-am urcat în pat şi I-am spus povestea cu cei trei ursuleţi.”

Eu cred că lui Dumnezeu I-a plăcut enorm seara aceea în care o fetiţă şi-a dat seama că e ceva în neregulă cu un ritual, atunci când nu participă şi inima la el. Şi mai cred că Dumnezeu a ascultat cu atenţie povestea cu cei trei ursuleţi. Mi-aş dori ca mult mai multe servicii divine să fie la fel de interesante astăzi şi să atragă atenţia lui Dumnezeu. De ce avem astăzi atât de mulţi creştini-problemă şi atât de multe biserici-problemă? Pentru că trecem prin tot felul de ritualuri, fără ca inima noastră să fie a Domnului. Facem aceleaşi lucruri în fiecare duminică şi plecăm acasă mulţumiţi că am fost

la biserică.

Dar am fost oare atraşi mai aproape de persoana lui Hristos? Îl cunoaştem mai bine? Îl iubim mai mult sau, mai bine zis, Îl iubim? Dacă inima ta, dragă prietene, este dreaptă înaintea lui Dumnezeu, dacă Îl iubeşti cu adevărat pe Domnul Isus, poţi urma ce ritual doreşti.

Importanţa ritualului este o chestiune foarte delicată pentru mulţi chiar şi în prezent. Ar trebui să particip la cutare ceremonie sau nu? Eu cred că anumite ceremonii, anumite ritualuri sunt importante. Sunt două sacramente în biserică şi cred că sunt extrem de importante: botezul şi Cina Domnului. Dar oricât de importante ar fi aceste sacramente, nu sunt de nici un folos dacă inima celui care participă la ele nu este într-o relaţie corectă cu Dumnezeu. Botezul nu e de nici un folos, dacă nu v-aţi întors la Dumnezeu, dacă nu L-aţi primit pe Domnul Isus Hristos ca Mântuitor personal, dacă nu aveţi o relaţie personală cu El astfel încât păcatele să vă fie iertate. Accentul trebuie mutat de pe modul în care se face botezul pe atitudinea inimii celui care este botezat. Este vorba, evident, de botezul celui credincios, a celui care este născut din nou.

De asemenea, mi-e teamă că Cina Domnului şi-a pierdut semnificaţia pentru mulţi oameni – ar fi mai bine pentru ei dacă nu ar lua parte la Cina Domnului. Dar dacă inima ta este într-o stare după voia lui Dumnezeu, Cina Domnului are o importanţă esenţială. Lange a fost cel care a spus: “Harul lui Dumnezeu şi credinţa noastră se întâlnesc în aceste sacramente.”

Înainte de captivitatea babiloniană, Dumnezeu a judecat Ierusalimul atunci când inimile oamenilor erau departe de El deşi ei respectau anumite ritualuri. În versetul 7 din Zaharia 7, El le spune: “Nu cunoaşteţi cuvintele pe care le-a vestit Domnul prin proorocii de mai înainte, când Ierusalimul era încă locuit şi liniştit împreună cu cetăţile lui de primprejur, şi când şi partea de miazăzi şi câmpia erau locuite?” În esenţă, Dumnezeu spune: “Aţi respectat ritualurile înainte de captivitate şi Eu v-am trimis în captivitate. De ce? Ritualul nu a avut nici o legătură cu acest lucru. V-am judecat pentru că inima voastră era rea şi inima este ceea ce contează.”

În ultima secţiune a acestui capitol, Dumnezeu spune exact care sunt lucrurile pe care le făcea poporul şi prin care oamenii se înstrăinaseră de El. Va fi vorba de acea parte din cele zece porunci care se referă la relaţiile omului cu semenii săi. Secţiunea precedentă din acest capitol s-a referit la relaţia omului cu Dumnezeu – când inima nu este într-o relaţie corectă cu Dumnezeu, ritualul este greşit. În această secţiune, ritualul este greşit dacă atitudinea inimii este greşită. Prin prezentarea poruncilor şi aplicarea acestora la viaţa lor, Dumnezeu scoate la suprafaţă lucrurile pe care le făceau ei şi care

nu erau după voia Sa.

Noi nu abordăm astăzi păcatul aşa cum ar trebui. De multe ori avem o părere prea bună despre noi.

O doamnă în vârstă foarte drăguţă obişnuia să mă corecteze mereu şi să spună că după ce suntem mântuiţi, nu mai suntem păcătoşi. Eu îi răspund de fiecare dată: “Nu ştiu cum sunteţi dvs., dar eu tot păcătos sunt. Dar sunt un păcătos iertat, un păcătos mântuit. Cât voi trăi pe acest pământ, tot un păcătos voi fi.” Apostolul Ioan spune: “Preaiubiţilor, acum suntem copii ai lui Dumnezeu. Şi ce vom fi nu s-a arătat încă. Dar ştim că, atunci când Se va arăta El, vom fi ca El, pentru că Îl vom vedea aşa cum este” (1 Ioan 3:2). În ziua aceea, nu voi mai fi un păcătos. Dar până atunci …

Dragi prieteni, nu vă amăgiţi singuri! Toţi suntem păcătoşi înaintea lui Dumnezeu! Mă bucur că această convingere a început să se bucure din nou de credibilitate. Am citit de curând un articol al unui doctor în psihologie care fusese un adept al psihologiei freudiene, care susţine că eşti o persoană aşa de dată peste cap din cauză că nu te-a iubit mama ta destul sau poate că nu ai fost alăptat şi de-asta eşti acum un desfrânat. Ce absurdităţi! Acum doctorul acesta şi-a schimbat concepţia şi spune: “Realităţile vinovăţiei personale şi ale păcatului au fost desconsiderate ca fiind doar simptoame ale bolii emoţionale sau ale condiţionării mediului pentru care individul nu este considerat responsabil. Dar există păcat care nu poate fi ascuns sub artificii verbale, cum ar fi boala, delicvenţa, abaterile comportamentale de tot felul. Există imoralitate. Există comportamente lipsite de etică. Există delicte.” Cu alte cuvine, toţi suntem păcătoşi. Dumnezeu cunoaşte foarte bine inima omului şi ştie de ce suntem în stare. “Inima omului este nespus de înşelătoare şi de deznădăjduit de rea” (Ieremia 17:9).

Dacă am putea să ne vedem aşa cum ne vede Dumnezeu, nu ne-am putea suferi. Numai Dumnezeu ne poate suporta. Numai de-am veni noi la Cuvântul lui Dumnezeu pentru a găsi odihnă!

Fiţi binecuvântaţi!